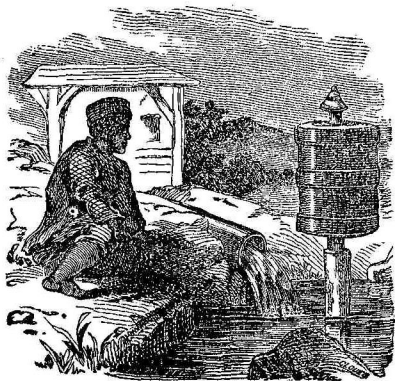

διότι σὺ γνωρίζεις τὸν ἑαυτὸν σου κάλλιον παρὰ ἑ-
καῖνι.

10) Κρίνε πάντοτε ἡπίως τοὺς ἄλλους· διότι δὲν
γνωρίζεις τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχουν διὰ τὰ ὁ-
ποῖα σὺ θεωρεῖς σφάλματά των.

11) Ποτὲ μὴ ἀμελεῖς ἐν χρέος ὑπὸ τὴν πρόφασιν
τοῦ νὰ ἐκ πληρώτης ἄλλο. Τὰ καθήκοντα οὐδέποτε
ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν μεταξύ των.

12) Ὅλη ἡ ζωὴ σου ἂς κυβερνᾷται ἀπὸ ἑνα καὶ
μόνον σκοπόν· νὰ δοξάσῃς δηλαδὴ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ νὰ προετοιμασθῇς νὰ τὸν ὑπηρετῇς αἰωνίως
εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΠΩΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ Ἀφρικανὸν
τινα καθήμενον ὑπὸ τινι καλύβῃ κειμένην πλησίον
ποταμοῦ, καὶ ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλω-
μένους πρὸς τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀντικείμενον. Τοῦτο
εἶναι κιβώτιον στρογγύλον, ἐν εἰδῇ τυμπάνου, τὸ ὁ-
ποῖον, ἔχει ἐγκεκαρ αἰμένους εἰς τὰ πλάγια του εἰκό-
νας καὶ γράμματα καὶ καλεῖται προσευχητά-
ριον ἢ προσευχητικὴ μηχανή, διότι ἀπα-
λάττει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ κόπου τοῦ νὰ προ-
σεύχεται, προσευχομένη αὐτὴ ἀντ' ἐκείνου ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ θέλων νὰ προσευχηθῇ κάθηται πλησίον τῆς μη-
χανῆς ταύτης, ἣτις περιστρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της
δι' ὕδατος καὶ κωτιάζει προσηκόντως ἐπὶ τῶν εἰκόνων
καὶ γραμμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς προείπομεν, εἶναι χα-
ραγμένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν της· πᾶσα δὲ στροφὴ αὐ-
τῆς θεωρεῖται ὡς μία προσευχή, ὁ δὲ ἄνεμος ὁ ἐκ
τῆς περιστροφῆς της προξενούμενος πιστεύεται ὅτι
ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποδιώκῃ τὰ ἁμαρτήματα του
καὶ νὰ τὸν καθιστᾷ καθαρὸν καὶ ἄγνον.

Οἱ Κινέζοι προσεύχονται μὲν κατ' ἄλλον τρό-
πον οὐχ' ἥττον ὅμως περίεργον καὶ ἀνόητον τοῦ προ-
ηγουμένου. Ἐν ἐκάστῃ Κινεζικῇ οἰκίᾳ ὑπάρχει καὶ ἐν
δωματίῳ, εἰς τοὺς τοίχους τοῦ οὐοῦ, εὐρίσκονται γε-

γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν προπατόρων τῆς οἰκογενείας,
καὶ καλεῖται δὲ «δωμάτιον Προσευχῆς».

Ὅταν λοιπὸν θέλωσι νὰ ζητήσωσι χάριν τινὰ παρ'
αὐτῶν, ὡς λ. χ. υγείαν, ἢ θέσους πολιτικάς, ἢ ἄλλο τι
γράφουσι τὰ αἰτήματα ταῦτα ἐπὶ χάρτου καὶ διὰ τὸ
ἀσφαλὲς τῆς ἐπιτυχίας προσφέρουσι καὶ δῶρα εἰς τὰς
ψυχὰς τῶν προπατόρων αὐτῶν προσθέντες ἐπὶ τοῦ
χάρτου τὰς λέξεις «ὀρνιθες,» «ὀρύζιον,» «πέδιον» κ.τ.λ.

Τὸν χάρτην τοῦτον καίουσιν ἐνώπιον τῶν ὀνομά-
των καὶ πιστεύουσιν ὅτι διὰ τοῦ καπνοῦ γνωστοποι-
οῦνται τὰ αἰτήματά των καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν προπατό-
ρων αὐτῶν λαμβάνουσι τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμέ-
να δῶρά των.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ζηλανδίας ἔχουσι κλωστήν δε-
μένην ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ εἰδώλου καὶ ὅταν προσ-
εύχωνται σύρουσιν αὐτὴν νομίζοντες ὅτι οὕτω θέλου-
σιν ἀναγκάσει αὐτὸ νὰ εἰσακούσῃ τὰς δεήσεις των.

Οἱ Ἰνδοὶ νομίζουσιν ὅτι προσεύχονται ὅταν ἀ-
πλῶς ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ὄνομα Θεοῦ τινος· ὅθεν
δίδουσιν ὀνόματα Θεῶν εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τὰ ζῶα
των, ὥστε καλοῦντες αὐτὰ συγχρόνως νὰ προσεύχων-
ται.

Λυπεῖται τῷ ὄντι ἡ καρδιά τοῦ χριστιανοῦ βλέπου-
σα λογικὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἰς σκότος τόσον
πυκνόν!

Τίς ἐξ ἡμῶν ἂν ἔδωκε τὸν γείτονά του εἰς κίν-
δυνον δὲν ἤθελε τὸν σώσει; Ἄς ἐκτείνωμεν λοιπὸν
χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς ἄνθρώπους τούτους, οἵτινες
εὐρίσκονται εἰς τὴν πλάνην καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς
ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, διότι αὐτοὶ στεροῦνται τοῦ
Λόγου τοῦ Θεοῦ. «Πλανᾶσθε,» λέγει ὁ Χριστός, —
ἀμὴ γνωρίζοντες τὰς Γραφάς. (Μαθ. κδ'. 29.)

Ο ΙΝΔΟΣ ΠΑΙΣ.

Προσεκτικόν τι παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐσύχναζεν εἰς
ἐν ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν ἱεραποστόλων, συνῶδευσε
μίαν ἡμέραν ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἔμελλε νὰ φυλάξῃ
τοὺς ἀγρούς του ἀπὸ τὰς νυκτερινὰς ἐπιδρομὰς τῶν
ἐλεφάντων, οἱ ὁποῖοι νοστιμύονται πολὺ τὸν ἀραβό-
σιτον.

Πρῶτος ἔπεσεν ὁ ἄνθρωπος νὰ κοιμηθῇ, παραγγε-
λας τὸ παιδίον νὰ προσέχῃ, καὶ ὅταν ἴδῃ τοὺς ἐλέφαν-
τας ἐρχομένους νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ.

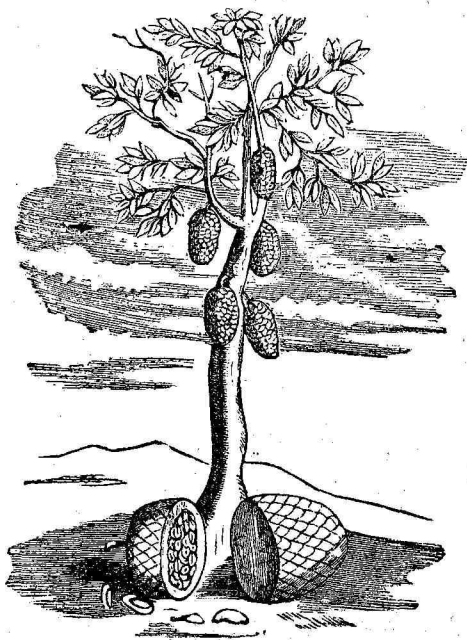
Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ παιδίου νὰ πλαγιασῇ,
ὁ ἄνθρωπος μὲ θαυμασμόν τινα τὸ παρετήρησεν ὅτι ἐ-
γρονάτιζεν, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐπρόφερε λέξεις
τινάς, τὰς ὁποίας δὲν ἔννοοῦσε.

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν διευθύνθη εἰς τὸ σχολεῖον,
ἔπου τὸ παιδίον ἐσύχναζε, καὶ ἀπὸ τινὰς λέξεις τὰς

ὅποιας ἐνθυμεῖτο, ἔδωκεν εἰς τὸν διδάσκαλον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ παιδίον εἶπε, πρὶν κοιμηθῇ, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ὅποιον εἶχε πρὸ μικροῦ μάθει.

Πόσα παιδιά καὶ κοράσια εἰς τὴν Ἑλλάδα πλαγιαζοῦν ὄχι μόνον χωρὶς προσευχὴν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ὑπάρχει Οὐράνιος Πατήρ, ὅστις τὰ ἔθρεψε καὶ τὰ διεφύλαξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας!

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀγνωστῶν θέλει παραβλέψῃ τοῦ λοιποῦ τὸ ἱερὸν καὶ σπυδαῖον τοῦτο χρέος τοῦ πατρὸς ἐσπέραν καὶ πρωΐαν·

Ἡ προκείμενη εἰκονογραφία παριστάνει δένδρον ἀνῆλκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀρτοκάρπων καὶ διαφέρον ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράφημεν εἰς τὸν 2ον ἀριθμὸν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καρπὸς ἐκεῖνου ὁμοιάζει μὲ πεπόνιον ἢ κολοκύθιον, τοῦ ὁποῖου ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι πολτώδες· ὁ δὲ καρπὸς τούτου ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ κουκουάριον καὶ εἶναι πλήρεις σπόρων ὥστε καστάνων τὸ μέγεθος, οἷτινες περιέχουσι πολτῶδη τινα οὐσίαν, καὶ τρώγονται εἴτε βραζόμενοι εἴτε φηγόμενοι.

Τὸ δένδρον τοῦτο φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλα θερμὰ μέρη τῆς γῆς· ὁ δὲ καρπὸς τοῦ χρησιμεύει ἀντὶ ἄρτου εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τὰ σιτηρά· εἶναι δὲ συνήθως τόσον μεγάλος, ὥστε εἰς ἀνθρώπος μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ σηκώσῃ δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

«Ὅταν ἤμην παιδίον, εἶπέ ποτε ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος, ἡ μήτηρ μου συνέβριζε νὰ μὲ κάμῃ νὰ γονατίσω εἰς τὸ πλάγι τῆς καὶ νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐνῷ προσήρχετο.

Πρὶν ἡλικιωθῇ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γνωρίσω τὴν ἀτίαν της, δυστυχῶς ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ἀφῆθην σχεδὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κάμω ὅ, τι ἤθελον.

Ὅπως ἄλλοι, ἔκλινα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ κακὰ πάθη· ἀλλὰ συχνὰ ἡσθανόμην ἑμαυτὸν ἐμποδιζόμενον καὶ τρόπον τινὰ συρρόμενον πρὸς τὰ ὅπισω ὑπὸ τῆς τρυφερᾶς χεὶρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Ἀφοῦ ἔγιναι νέος ἐταξιδεύουσα εἰς ξένας χώρας καὶ ἐξετέθην εἰς πολλοὺς πειρασμοὺς· ἀλλὰ καθ' ἣν σιτημὴν ἤμην ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσω εἰς κανένα ἀπὸ τούτους, ἡ αὐτὴ τρυφερὰ χεὶρ ἐφάνετο ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ οὕτω ἐσωζόμην. Μ' ἐφάνετο, ὅτι ἡσθανόμην τὴν πίεσίν της ὅπως εἰς τὴν εὐτυχῇ νηπιότητά μου καὶ ἐνίοτε μετ' αὐτῆς ἤρχετο φωνή τις εἰς τὴν καρδίαν μου—φωνή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω, λέγουσα, «ὦ υἱέ μου, μὴ κάμῃς τὸ κακὸν τοῦτο, μήτε ἀμάρτανε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σου.»

Ἡ ΠΕΠΤΗ ΕΝΤΟΛΗ.

Εἶπέ ποτε διδάσκαλός τις πρὸς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐντελῶς κατηρτισμένοι εἰς τὸ μάθημα τῆς κατηχήσεως.

«Πολλὸ καλὰ, ἀλλ' ἐγνωσθὲν ἅρα γε καὶ ὅ, τι μανθάνουσιν; ἡρώτησέ τις ἐξ αὐτῶν.

Ὁ διδάσκαλος κύψας μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς μαθητάς.

«Ποία εἶναι ἡ πέμπτη ἐντολή;»

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» κ.τ.λ. ἀπεκρίθη εἰς τῶν μαθητῶν.

«Καὶ τί ἐννοεῖς μὲ τὸ «τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου;» ἡρώτησέ τις τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ μαθητὴς ἐρυθρίασας μετὰ πολλὴν δισταγμὸν ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς·

«Χθὲς ὠδήγησά τινα κύριον πέρα τοῦ βουνοῦ· αὐτὸς δὲ ἰδὼν ὅτι οἱ γυμνοὶ πόδες μου ἐκόπτοντο ὑπὸ τῶν λίθων, μοι ἔδωκε πρὸς ἀμοιβὴν τρεῖς δραχμάς, ὅπως ἀγοράσω ἐν ζυῷ ἐμβάδων (παπουτσιῶν)· Ἀλλ' ἐγὼ ἔδωκα τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις ἦτο ἐπίσης ἀνοπόδωτος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ὡς ἐγώ.»

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἐννοοῦσι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, οἷτινες ἐφαρμόζουσιν αὐτάς. Ἡ ἀπλὴ ἀποστήθις τῶν ἐντολῶν, ἡ τὸ νὰ